

BESTSELLER NEW YORK
TIMES A USA TODAY

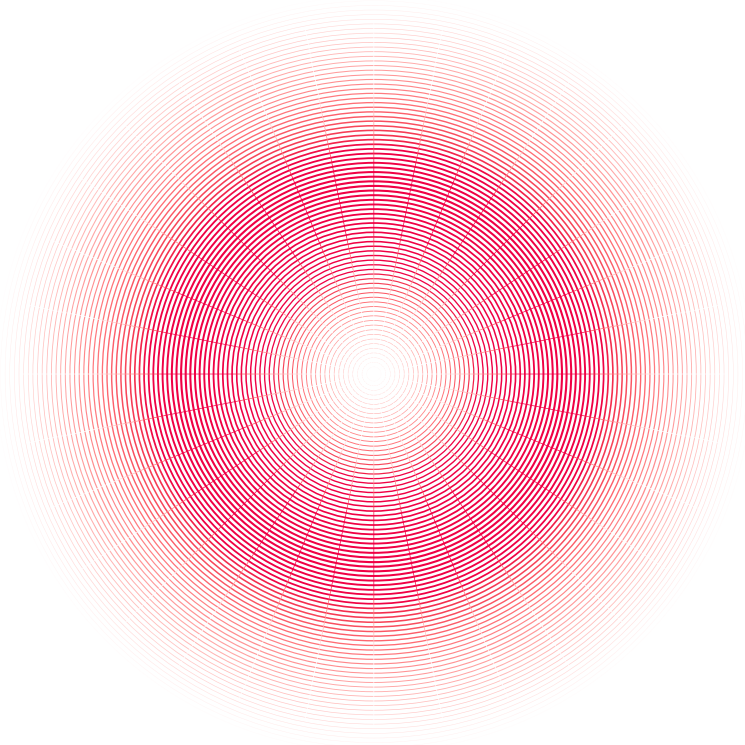

NAPOJENÍ

DOUGLAS E. RICHARDS

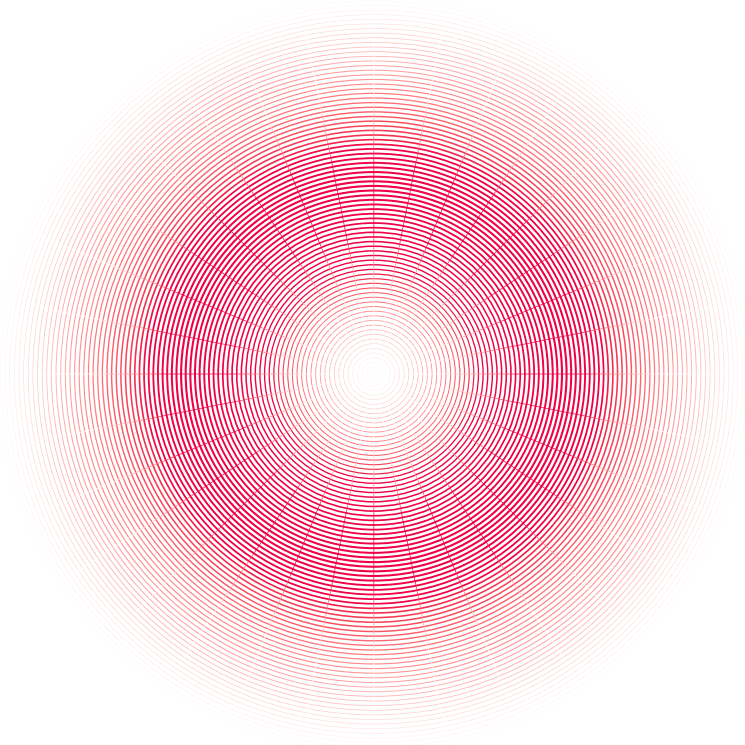
TECHNOTHRILLER

HOST

A red wireframe brain scan image, likely an MRI or CT scan, showing the internal structure of a human brain. The image is composed of numerous thin, concentric red lines that form a grid-like pattern over the brain's surface. The word "NAPOJENÍ" is overlaid in the center of the brain image in a bold, black, sans-serif font.

NAPOJENÍ

NAPOJENÍ

DOUGLAS E. RICHARDS

BRNO 2014

Douglas E. Richards *Wired*
Copyright © 2010 by Douglas E. Richards
Translation © Radka Knotková, 2014
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7491-300-6 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7491-301-3 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7491-303-7 (Formát MobiPocket)

„Co je dobré? Všechno, co v člověku zvyšuje cit k moci, vůli k moci, moc samu. Co je špatné? Všechno, co pochází ze slabosti. Co je štěstí? Cítit, že moc vzrůstá, že překonáváme překážku.“

Friedrich Nietzsche, filozof (1844–1900)

PROLOG

Bill Callan natáhl ruku, v níž držel pistoli Ruger 45 opatřenou tlumičem, a začal se nehlučně plížit k ženě, která si říkala Angela Joyceová. Seděla zády k němu u starého dřevěného stolu a pilně pracovala na drahém laptopu. Callan si znovu pomyslel, že je nepopíratelně hezká. Sám měl ale rád spíš oplzlejší typy a ona mu připadala moc ctnostná — ačkoli jedinou její ctností nejspíš byl právě její vzhled. A kromě toho byla chytrá. Na jeho vkus až příliš chytrá.

Podle řidičského průkazu jí bylo sedmadvacet, vypadala však mnohem mladší, jako by teprve nedávno dokončila vysokou školu. Výjimku tvořily její oči. Vyzařovala z nich vyspělost a protřelost, které dalece přesahovaly její skutečný věk i vzezření a naznačovaly, že tohle zdánlivě změkčilé děvče si prožilo svoje.

Proč si najala dva žoldnéře, aby ji chránili? Žádnou osobní stráž, nýbrž žoldnéře. A jak si je mohla dovolit, když podle všeho neměla žádný viditelný zdroj obživy? Sice jim namluvila, že její bývalý přítel, gangster, na ni nedokáže zapomenout, ale Callan tomu ani na chvíli neuvěřil. A tak si o ní něco zjistil. A kdo by to byl řekl, jeho průzkum přinesl daleko štavnatější ovoce, než původně očekával.

Dívka byla počítačem naprosto pohlcená a Callanovu příchodu nevěnovala sebemenší pozornost. Odkášlal si a ona se zaskočeně otočila. „Ach,“ řekla s úlevou, když ho poznala. Její klid však neměl dlouhého trvání, protože hned nato si všimla zlověstně namířené zbraně, na níž byl připevněný tlumič. „Co se děje, Bille?“ zeptala se nervózně. Tvářila se netečně, ale Callan neomylně vycítil, že její mozek jede na plné obrátky a pokouší se nenadálé okolnosti vyhodnotit, zvážit vyhlídky.

„Půjdeš se mnou,“ řekl Callan klidně. Zvedl obočí a dodal: „Kiro.“

Nestihla se včas ovládnout a vytřeštila oči. „O co tu, sakra, jde?“ domáhala se vysvětlení. „Proč na mě míříš? A proč jsi mi řekl Kiro?“

„Protože je to tvé skutečné jméno,“ odpověděl nevzrušeně. „Kira Millerová.“

Otráveně zavrtěla hlavou. „Pokud to považuješ za vtipné, Bille, tak já teda rozhodně ne.“

Callan ji ignoroval. „Chytej,“ řekl a hodil jí klíčky od auta. Ladně je zachytila, aniž by z něj byť jen na chvíli spustila oči.

„Dovolil jsem si sundat ti z kroužku pepřák,“ oznámil. „Jdeme. Budeš řídit.“

„Kde je Jason?“ chtěla vědět.

„V garáži,“ odvětil Callan a potutelně se usmál. „Čeká na nás.“

„Nikam nepůjdu, dokud mi nevysvětlíš, o co tu jde!“ obořila se na něj.

Callan byl přes sto devadesát centimetrů vysoký svalovec s obrovskými silnými prackami. Hbitě překonal vzdálenost, která je oddělovala, a zprudka dívce přitiskl hlavě ke spánku. Volnou rukou ji chytil pod bradou a přitáhl si její tvář ke své.

„Na chytrou holku máš dost dlouhý vedení,“ zasyčel. „Situace se změnila. Už pro tebe nepracuju. Teď rozkazuju já! Uděláš, co ti řeknu, nebo tě přerazím!“ Stiskl jí bradu a část obličje tak silně, až se kousla do vnitřní strany úst a spustila se jí krev. „Jasně?“ procedil Callan a konečně jí pustil.

Promnula si bradu a upřela na něj pohled tak divoký, že mu jím málem provrtala lebku.

„Přiznej, že se jmenuješ Kira Millerová, nebo ti zlomím levou ruku,“ zavrčel vztekle.

Dál na něj hleděla a zvažovala, nakolik myslí svou hrozbu vážně. „Dobrá,“ řekla nakonec. „Jsem Kira Millerová. A co má

být? Platím vám s Jasonem majlant, abyste mě ochraňovali, a ty jsi teď svou výplatu pořádně ohrozil.“

Callan se rozesmál. „Myslíš?“ podotkl sarkasticky a potrásl hlavou. „Těší mě, že ti na mně tolik záleží, ale já už tvoje prachy nepotřebuju. Vyměnil jsem je za ještě víc prachů.“ Chytil ji pod paží a postrčil směrem ke garáži. „Jdeme,“ vyštěkl. „Podruhé ti to říkat nebudu.“

Poslechla. K východu šla oklikou kolem židle, zvedla z opěradla bundu a přehodila si ji přes ramena. Callan nevěřícíně zavrtěl hlavou. Venku bylo téměř patnáct stupňů. V listopadu. Krásně vlahé počasí. Většinu života prožil v Chicagu, přesto věděl, že po pár letech strávených v rajsském podnebí San Diega bývají jeho obyvatelé většinou extrémně zimomřiví.

Dorazili ke dveřím do garáže a ona se k němu otočila čelem. Pravou ruku měla zabořenou do kapsy u bundy a vypadala, jako že se ho chce na něco zeptat. Callan instinktivně uhnul dřív, než si uvědomil, proč to vlastně udělal. Její kapsu protrhla kulka malé ráže a zanechala na jeho břicho mělký, deseticentimetrový šrám. Kdyby býval neucukl, zavrtała by se mu přímo do střev.

Plnou vahou svého mohutného těla se na Kiru Millerovou vrhl a přirazil ji na dveře, než stihla znovu vystřelit. Dokud byla bezbranná, vykroutil jí ruku z kapsy a vytrhl jí z dlaně malý glock.

Cítil, jak mu z rány vytéká krev a vsakuje se do natržené košile, věděl ale, že zranění je povrchové a nevyžaduje okamžitou pozornost. Hrubě svou bývalou klientku otočil zády k sobě a prohledal ji, což měl zjevně podniknout hned na začátku. Původně usoudil, že veškeré starosti o svou ochranu přenechala svým dvěma žoldnérům, jasně se však ukázalo, že přijala i vedlejší bezpečnostní opatření. Žádné další zbraně u sebe neměla, s výjimkou pepřového spreje připevněného k lýtku.

Napadlo ho, jestli by ji neměl trochu zmlátit, aby ji za ten útok potrestal, rozhodl se ale mávnout nad tím rukou. Kdyby ji zranil, bylo by mnohem těžší ji zvládnout. Stejně za její pokus o útěk mohla jenom jeho neopatrnost. A navíc se už ujistil, že jí všechna překvapení došla.

Otevřel dveře do garáže, strčil ji dovnitř a stiskl vypínač. Kira málem zakopla o tělo Jasona Bobkoského, který ležel tváří k šedé betonové podlaze. V zádech mu zela díra — někdo na něj z bezprostřední blízkosti vystřelil ze zbraně s tlumičem. Od těla se rozbíhaly pramínky jasně rudé krve připomínající vějíř rozevřených prstů a mizely pod Kiřiným bílým lexusem.

Opozorlivě se na Callana podívala, nic však neříkala. Většina žen by zaječela hrůzou, kdyby zničehonic spatřily zakrvácenou mrtvolu, o téhle to však zřejmě neplatilo. Jeho instinkty se nezmýlily: na téhle chytré, atraktivní holce toho bylo víc, než se na první pohled zdálo.

O několik minut později uháněli po silnici. Kira seděla za volantem a Callan, usazený na sedadle spolujezdce, na ni mířil zbraní. Slunce před pár hodinami zapadlo, ale i navzdory tmě panoval na ulicích čilý ruch. Na poklidné noční obloze svítil měsíc a za čelním sklem se pravidelně vynořovala typická jho-kalifornská škála tropických květin a palem, živoucí důkaz trvajícího vegetačního období a zdánlivě nekonečného léta.

„Kam jedeme?“ zeptala se Kira po dlouhém mlčení.

„To uvidíš, až tam budeme,“ řekl Callan.

„Jak ses dozvěděl, kdo doopravdy jsem?“

„Připadáš si snad jako moderátorka televizního kvízu?“

„Heleď, dobře jsem ti platila, a ty se mi očividně hodláš odvděčit tím, že mě zradíš. Odpověď mi na otázky je to nejmenší, co pro mě můžeš udělat. Proč by ti to mělo vadit?“

Callan se zamyslel a pokrčil rameny. „Dobrá,“ řekl. „Proč ne. Té tvojí povídačce jsem už od začátku nevěřil. Tvůj řidi-

čák a kreditky jsou bez chybičky, ale já jsem se rozhodl si tě malinko prověřit. Zjistil jsem, že vystupuješ pod nepravým jménem, a zaujalo mě to. Takhle vymakané falešné dokumenty a údaje o minulosti má jen málokdo.“ Odmlčel se. „Měl jsem štěstí a ve vnější kapse tvého kufru jsem našel jmenovku, na které bylo tužkou naškrábané jméno. Kira Millerová.“ Ukázal na následující křížovatku. „Tamhle zahni doleva,“ přikázal.

Kira se zařídila podle jeho příkazu. „A jak ses dostal od jmenovky k tomu, že mě unášíš a vyhrožuješ mi smrtí?“

„Vytal jsem se na původ té záhadné Kiry Millerové,“ vysvětlil, „a dal jsem jistým lidem vědět, že jsem narazil na informace, které by mě k tobě mohly zavést. Bylo to trochu jako rybaření. Dal jsem na háček návnadu s tvým jménem a čekal jsem, jestli se najde někdo, koho by to zaujalo. V životě mě nenapadlo, že ulovím zkurvenýho Moby Dicka,“ řekl užasle a zakroutil hlavou, jako by svému ohromnému štěstí pořád nemohl uvěřit. „Skoro okamžitě mě kontaktovali lidi od vlády a varovali mě, že jsi na útěku a mimořádně nebezpečná.“ Podíval se na svou zakrvácenou košili a pomyslel si, že měl to varování brát vážněji. „Odmítli mi prozradit cokoli dalšího, nabídli mi ale vysoký honorář, pokud tě najdu a chytím.“ Na tváři se mu objevil široký, spokojený úsměv. „Chvilku jsme vyjednávali, ale nakonec jsme se dohodli na dvou milionech dolarů.“

Kira znechuceně zavrtěla hlavou. „Jsi idiot, Bille. To tě nenapadlo, že lžou a vůbec s vládou nespolupracují?“

Usmál se. „Jasně že napadlo. Ale v podstatě je mi úplně u prdele, co jsou zač a proč po tobě jdou. Hlavně že mi zaplatí.“

„A co když lžou i o těch penězích?“ naléhala Kira.

„Jakmile jsem je přesvědčil, že tě dokážu najít, poslali mi na anonymní účet půl milionu, jako přátelské gesto. Za půl milionu babek si člověk koupí slušnou dávku důvěryhodnosti.“

„Takže ty to děláš pro peníze?“ řekla opovržlivě. „Zradit klienta. Chladnokrevně zabít Jasona. A to všechno, aniž bys měl ponětí, o co se tu jedná a co je v sázce.“

„A cos, sakra, čekala?“ vybuchl. „Ježíšikriste, to je přece přímo definice žoldáka: člověk, co to dělá jen pro peníze.“

„Myslela jsem, že se řídíte nějakým kodexem.“

Callan se zasmál. „Ne, pokud nám někdo nabídne dva miliony.“ Podrážděně zavrtěl hlavou. „A to kázání si nech. Ty taky nejsi žádné neviňátko. Neviňátko nevystupují pod bezchybně zfalšovanou identitou. Nevinní lidi, kteří si připadají ohrožení, si najmou tělesnou stráž. Žoldáka zaměstná jenom ten, kdo má máslo na hlavě.“

„Klidně si to namlouvej, pokud si pak budeš připadat líp,“ poznamenala Kira zahořkle. „Ale pleteš se. Jsi v tom až po uši, Bille. Zahráváš si s ohněm. Ti lidi, co tě kontaktovali, nejsou od vlády. Zbytek peněz v životě neuvidíš. Skutečnost je taková, že ať podnikneš cokoli, jsi už v podstatě mrtvý. Odteď žiješ vypůjčený čas a jsi tak natvrdlý, že ti to nedochází.“

Mluvila s tak mrazivým přesvědčením, že se Callan zarazil. Přesně to ale měla v úmyslu, uvědomil si. Blufuje. Snaží se, aby zapochyboval.

„Bereš mě za nimi?“ zeptala se.

Přikývl. „Správně. Na místo, které jsem si určil,“ dodal.

„Trvali na tom, abys mě doručil živou a zdravou, jinak dohoda padá, vid'?" Řekli ti, že pokud to poděláš a já umřu, ani se nenaděješ a budeš se chystat na vlastní pohřeb, že jo, Bille?“

„No a?“ řekl přezíravě a pokoušel se nedat na sobě znát, jak moc ho Kira vyvádí z míry.

„A víš, proč byli tak neústupní?“ naléhala. Střelila po něm znechuceným pohledem, jako by nedokázala uvěřit, že někdo může být takhle pitomý. „Samozřejmě nevíš,“ pokračovala,

aniž by počkala na odpověď. „Nemáš ani páru, do čeho ses zapletl. Pokud chceš mít aspoň nějakou naději, že se dožiješ rána, tak mě pusťš a zmizíš.“

Callan přimhouřil oči. Kira nejspíš blufuje, ale může si dovolit to riskovat? Třeba v tom opravdu je až po uši. Sice se nemohl dočkat, až u sebe bude mít zbytek peněz, šlo ale o hodně, a proto by asi nebylo od věci se jí pořádně vyptat a získat jasnou představu, k čemu se to vlastně připlétl. Předání může vřdycky odložit na jindy. Radost z toho mít nebudou, ale krátký odklad je nezabije. Byl si jistý, že přistoupí skoro na cokoli, aby ji dostali.

„Otoč auto,“ řekl konečně. „Vracíme se k tobě domů. Dám ti příležitost vysvětlit mi, o co se tu jedná, když máš takovou chuť si pokecat.“

Nadzvedla obočí. „Copak se děje, Bille?“ dobírala si ho. „Myslela jsem, že je ti úplně u prdele, kdo jsem a proč po mně jdou.“

„Otoč to!“ vyštěkl rozzlobeně.

Několik minut pokračovali v levém pruhu a v autě panovalo napjaté ticho. Na semaforu asi sto metrů před nimi svítila červená a oproti noční obloze zářila jako světlo majáku. Kira zpomalila, stiskla tlačítko po svém boku a odepnula si bezpečnostní pás.

„Zapni se,“ poručil Callan.

„Zhmoždils mi rameno a ten pás to zhoršuje,“ namítla.

„Řekl jsem, aby ses zapnula!“

„Dobrá, dobrá,“ řekla a sáhla po bezpečnostním pásu. Byli jen pár metrů od křižovatky.

Kira se však pásu ani nedotkla.

Místo toho rozrazila dveře dokořán a bez zaváhání z auta vyskočila na travnatý ostrůvek, který silnici lemoval. Zkusila se překulit, tvrdě se však udeřila do pravého ramene, zpola se převalila, zpola uklouzla a vrazila do malé palmy.

Její opovážlivost Callana ohromila. Jistě, mohl ji zastřelit, když z auta vyskočila, ale nemohl riskovat, že ji zabije, s čímž zřejmě počítala. Horečně si odepnul pás a vrhl se na sedadlo řidiče, aby nad neovládaným vozem převzal kontrolu. Se svíravým pocitem v žaludku si uvědomil, že je příliš pozdě. Kiřin neřízený lexus projel na červenou a Callan uslyšel, jak napravo od něj kvílí klakson a piští pneumatiky. Řidič neúprosně se přibližující malé hondy značně snížil rychlost, přesto nevyhnutelně naboural do bočních dveří Kiřina lexusu. Ozvala se bouřlivá, nezaměnitelná exploze zvuku, jaká vzniká pouze při střetu dvou tunových balistických střel vyrobených ze skla a oceli.

Ke srážce došlo, zrovna když se Callan natahoval po řízení. Náraz ho tvrdě přirazil z boku k volantů a roztříštil mu žebro. Airbagy se sice ihned nafoukly, ale on neměl zapnutý pás, a tak nemohly zranění zabránit.

Překonal nesnesitelnou bolest, zaparkoval a vypočetel se ven. Airbagy automaticky splaskly. Zahlédl Kiru, která mu mizela z očí v oslnivě osvětlené benzince na protějším rohu, a s potěšením si všiml, že ani ona ze svého odvážného kousku nevyšla bez škrábnutí. Na kalhotách jí zela roztřepená díra a na odhaleném stehně měla krev a skvrnu od trávy.

Callan za ní vyrazil, jak nejrychleji mu to bolavý hrudník dovoľoval, a snažil se ignorovat majitele hondy, který zaskočeně volal: „Hej vy, kam jdete?“

Přihnal se k benzince, rozhlédl se do všech stran a zoufale hledal svůj dvoumilionový klíč do důchodu. Proběhl velkou samoobsluhou k ženským toaletám a rozrazil dveře, uvnitř však nikdo nebyl. Vyřítíl se ven a těkal očima do všech stran.

A pak ji spatřil.

Ta svině se vrátila k autu.

Chytrá holka. I navzdory obrovské prohlubni ve dveřích na straně spolujezdce byl vůz pravděpodobně stále pojezdny

a Callan nechal klíčky v zapalování. Řidič hondy na Kiru cosi zařval, ale ona si ho nevšímala, nastartovala a odjela směrem, jímž byl namířen předek vozu. Na chodník se snesly kousky skla z roztržitého okýnka.

Callan si benzinku zběžně prohlédl. K pumpě zrovna zajížděl mercedes se silným motorem. Výborně. Řídil ho zavalitý muž se zastříženým plnovousem, a když vystoupil, aby natankoval, Callan se vynořil zpoza kufru a namířil mu zbraň na břicho. „Klíče!“ rozkázal. „Hned!“

Muž byl v šoku, přesto bezmocně zvedl ruku.

Callan klíče popadl a o několik vteřin později už se hnál za Kirou. Měla velký náskok, ale její značně poškozené auto nebylo ani ve tmě těžké rozpoznat a Callanův mercedes disponoval víc než dostatečnou koňskou silou na to, aby ji dohonil.

Vzdálenost mezi nimi se vytrvale zmenšovala. Kira se přihnala k nájezdu na dálnici číslo padesát dva a zamířila na východ. Lexus byl jako raněné zvíře a Callan její rozbité auto dostihl ani ne pět minut poté, co vjelo na dálnici. Jela v levém krajním pruhu. Zařadil se do toho vedlejšího, dojel tak těsně k ní, že v záři palubní desky rozpoznal její temnou siluetu, a pohrozil jí zbraní.

Ignorovala ho.

Callan nevěděl, co dál. Kdyby prostřelil kolo lexusu nebo ji zkusil ze silnice vytlačit, mohla by nad autem ztratit kontrolu a to nešlo. Musel ji doručit živou a zdravou a z jejího odhodlaného výrazu poznal, že si je své výhody plně vědoma a jeho přítomnost ji nijak netrápí.

Od západu se blížili k mostu přes kaňon Tecolade. Znenadání Kira dupla na brzdy, dostala smyk a vřeštěcí pneumatiky zanechaly na asfaltu cestičku ze spálené gumy. Zpomalila téměř na padesát kilometrů za hodinu, prudce zahnula doleva, sjela z vozovky a najela na dvacet metrů široký pruh trávy, který od sebe odděloval protější tahy dálnice číslo padesát

dva. Auto se natřásalo a jeho tlumiče se s nedlážděným terénem nedovedly vypořádat. Zastavila přibližně deset metrů před betonovým zátarasem, který měl zabránit tomu, aby se vozidla bezděčně zřítila do kaňonu, a nevzrušeně otočku dokončila. Nyní byl předek auta namířený na západ. Přidala rychlost a opatrně se zařadila do protisměru.

Callan dupl na brzdy, aby ji následoval, bylo ale moc pozdě. Načasovala to dokonale. Bezpochyby to měla předem vymyšlené, protože než po několika vteřinách zareagoval, už na most přes kaňon Tecolade vjel od východu. Most mířící západním směrem byl jen dvacet metrů od něj, neodděloval ho ale žádný travnatý ostrůvek, nýbrž pouhý vzduch. Jestliže Callan nechtěl na druhou stranu odletět, neměl jak Kiřin manévr zopakovat.

Uprostřed provozu prudce zastavil a řidiči za ním se mu málem nestihli vyhnout. Kolem Callana uhánělo jedno auto za druhým a řidiči na něj vztekle troubili. Napadlo ho, jestli by neměl zařadit zpátečku a prokličkovat mezi protijedoucími vozy, uvědomil si však, že by to byla sebevražda.

Zuřivě šlápl na plyn, přejel přes dlouhý most a zastavil na krajnici. Vystoupil z mercedesu a rozhlédl se po opačném pruhu. Přesně jak očekával: po Kiřině omláceném lexusu nikde ani vidu.

Oběma rukama rozzuřeně praštil do střechy auta. „Do prdele!“ zaburácel vztekle.

Stál tam a soptil, když vtom daleko před sebou spatřil tři helikoptéry, pročesávající silnými reflektory temnotu. Střed stále širšího světelného kruhu očividně tvořila přesně ta část města, kde mělo dojít ke smluvenému předání. Hledali Kiru Millerovou, tím si byl Callan jistý.

Přestával věřit, že se jim ji podaří dopadnout.

Co je k čertu zač? pomyslel si zničeně. A co provedla, že na sebe strhla takovou pozornost?

PRVNÍ ČÁST

Pronásledování

1

Po deseti měsících

David Desh zastavil u strážního domku, stáhl okýnko svého zeleného terénního chevroletu a podíval se na uniformovaného hlídače, který k němu přistoupil. „David Desh, mám schůzku s plukovníkem Jimem Connelym,“ řekl a podal muži řidičský průkaz.

Hlídač několik zdánlivě nekonečných vteřin upřeně hleděl na psací podložku, průkaz prozkoumal a vrátil ho. „Můžete jet, pane, plukovník vás očekává. Vítejte ve Fort Braggu. Potřebujete nasměrovat?“

Desh se posmutněle usmál a zavrtěl hlavou. „Díky, ale už jsem tu párkrát byl.“ Pomalu projel kolem vrátnice a skoro čekal, že mu ostraha zasalutuje.

Listy stromů, jimiž se prostorná základna v Severní Karolíně přímo hemžila, se v chladném podzimním vzduchu proměnily v učiněnou přehlídku nádherných barev. Desh si pro svůj návrat vybral opravdu malebné období. Fort Bragg byla domovem mnoha vojenských útvarů, mimo jiné Velitelství zvláštních operací pozemního vojska Spojených států. Sídlila zde i jednotka, v níž kdysi sloužil on sám, Delta Force, která měla za úkol provádět protiteroristické operace mimo americké území.

Desh projížděl kolem nesčetného množství povědomých budov a důvěrně známých orientačních bodů, včetně třípatrové lezecké stěny, dvouapůlmetrové slaňovací věže a padesát metrů dlouhého plaveckého bazénu, a usilovně se snažil potlačit nával protichůdných pocitů, které se v něm vzedmuly. Od odchodu z armády zavítal do Fort Braggu poprvé a návrat to byl vskutku sladkobolný.

Dorazil do cíle, zaparkoval a o pár minut později vstoupil do kanceláře, kde za stolem seděl plukovník Jim Connelly v uniformě. Desh mu energicky potřásl rukou, posadil se naproti němu a kufřík položil vedle sebe na podlahu. V téhle kanceláři byl v minulosti už mnohokrát, ale dosud nikdy jako civilista. Na polici byly s dokonalou precizností uspořádány knihy o vojenské historii a strategii. Plukovník byl vynikajícím šermířem a za jeho stolem visela na zdi velká zarámovaná fotografie dvou soupeřících mužů s kordy, kterou soudě dle její ostrosti pořídil profesionální fotograf.

Plukovník měl hranaté rysy, světle hnědé krátce zastřižené vlasy, k nimž ladil pečlivě udržovaný knírek. Měl osmačtyřicet let, a byl tedy o sedmnáct let starší než Desh, ale i navzdory rozdílnému věku z nich obou vyzařovala aura fyzické zdatnosti, způsobilosti a uvolněného sebevědomí typického pro všechny, kdo podstoupili tvrdý výcvik nutný ke vstupu do zvláštních jednotek.

„Díky, že jste přišel, kapitáne,“ řekl Connelly a sraštil obočí. „Odeť bych vám asi měl říkat Davide, vidíte?“

Desh vzdychl. „Zklamalo vás to?“

„Co? Že jste ukončil vojenskou službu?“

Desh přikývl.

„Kdo by vám to mohl mít za zlé po tom všem, co se v Íránu stalo?“

Před devíti měsíci byl Desh nalezen vážně zraněný na irácké straně iránsko-irácké hranice. Mise v Íránu se strašlivě zvrhla a on jako jediný z celého týmu přežil. Ztratil v akci tři muže, z nichž každý pro něj byl jako vlastní bratr. Často se k té děsivé operaci v duchu vracel a proklínal se za to, že nebyl chytřejší, rychlejší nebo opatrnější. Obviňoval se ze smrti svých mužů a užíral se vinou, protože na rozdíl od nich přežil. Jeho armádou placený psychiatr neustále opakoval, že

jde o zcela přirozenou reakci, ale tohle vědomí Deshe nijak zvlášť neuklidňovalo.

„Nejsem si jistý, že jste na mou otázku odpověděl,“ naléhal Desh.

„Dobrá tedy,“ řekl Connelly. „Jako plukovník zvláštních jednotek jsem zklamaný. Takových jako vy je málo, Davide. Jste bystrý, rázný a novátorský. Vůbec se mi nelíbí, že jsem přišel o člověka vašich kvalit.“ Otevřel ústa, aby pokračoval, ale na poslední chvíli si to zjevně rozmyslel.

„Jen do toho,“ pobídl ho Desh.

Connelly na návštěvníka nějakou dobu hleděl a pak vzdychl. „Ale jako váš přítel si na druhou stranu myslím,“ dodal, „že jste udělal správnou věc, ačkoli mě samozřejmě mrzí, že vás k tomu rozhodnutí přiměla taková tragédie. Ze srdce vám to přeju.“ Odmlčel se. „I když jste opravdu vynikající,“ spustil opět a očividně svá slova volil s nesmírnou opatrností, „podle mě jste do armády nepatřil. Ne kvůli tomu, že vám schází úcta k autoritám a nepotrpíte si na pitomce, ale proto, že o všem moc přemýšlíte. A kromě toho jste si nikdy nezvykl, že v našem povolání je čas od času nutné připravovat druhé lidi o život. Coby válečníkovi se vám nikdo nevyrovná, ale to nic nemění na skutečnosti, že máte duši vědce.“ Connelly potřásl hlavou. „Armáda vám brala přirozený optimismus a smysl pro humor, a to dávno před Íránem.“

Desh přimhouřil oči a zamyslel se nad tím. Odjakživa uměl všechno obrátit v žert, ale čím víc o tom uvažoval, tím silněji si uvědomoval, že Connelly má naprostou pravdu; klíčová stránka jeho osobnosti se v průběhu let začala postupně hroutit.

Po odchodu ze služby nastoupil jako zaměstnanec do Osobní ochrany Fleming, druhého největšího washingtonského podniku specializujícího se na poskytování tělesné stráže. Co do velikosti ho překonávala pouze americká tajná služba.

Ale ačkoli obchody kvetly a výplata byla dobrá, Desh v hloubi duše věděl, že ho tenhle druh práce přestal oslovovat. Dřív nebo později se bude muset rozhodnout, co si počne, a třebaže netušil, kam ho cesta zavede, byl si zcela jistý, že tam v žádném případě nebudou zbraně, adrenalin nebo životu nebezpečné výzvy.

Connelly se ve svém zhodnocení v podstatě nemýlil. Když je člověk v něčem dobrý, ještě to nutně nemusí automaticky odpovídat jeho osobnosti a duševnímu nastavení.

„Děkuju, plukovníku,“ řekl Desh srdečně. „Vážím si vaší upřímnosti.“ Pár vteřin počkal, a pak aby naznačil, že si už nepřeje být tématem konverzace, prohodil: „A jak se daří vám?“

Connelly pokrčil rameny. „Od doby, co jste odešel, se toho moc nezměnilo. Válku s terorismem zatím stokrát denně vyhráváme.“ Zamračil se a pokračoval. „Průšvih ale spočívá v tom, že my musíme vyhrát každé kolo, kdežto jim stačí zvítězit jednou jedinkrát. Jinak řečeno, nemůžu si dovolit žádnou chybu.“ Zavládlo dlouhé ticho. „Nepozval jsem vás sem ale proto, abych vás zatěžoval svými problémy,“ uzavřel.

Desh povytáhl obočí. „Jen jedním?“

Connelly se zasmál. „Tak nějak,“ řekl.

Na několik vteřin se v místnosti rozhostilo rozpačité ticho. Nakonec plukovník sklopil oči a lítostivě vzdychl. „Těší mě, že vás zase vidím, Davide,“ spustil, „přesto bych byl radši, kdybychom se sešli za docela jiných okolností. Dobře ale víte, že bych vás sem netahal, kdyby to nebylo nanejvýš důležité.“

„Je mi to jasné, plukovníku,“ řekl Desh a přinutil se k úsměvu. „Právě to mi dělá starosti.“

Connelly vysunul zásuvku, vzal z ní hnědý pořadač a postrčil ho přes desku stolu k Deshovi, který spis svědomitě zvedl. Na plukovníkovu žádost vytáhl samostatnou složku

obsahující sadu portrétních fotografií a pozorně si prohlédl hned tu první. Byla na ní žena, která vypadala přibližně na pětadvacet, na sobě měla obnošené džíny a nenápadný svetr s výstřihem do věčka. Hezká. Vzhledově přesně podle Deshova vkusu. S mladistvým obličejem. Holka od vedle. Tázavě na Connellyho pohlédl.

„Kira Millerová,“ prohlásil plukovník. „Věk osmadvacet, výška metr sedmdesát čtyři, váha padesát pět kilo.“

Desh se na fotku znovu zadíval. Dívčiny modré oči se takřka dovádivě leskly a na rtech jí pohrával sebejistý, uvolněný úsměv, který prozrazoval věcnou, přátelskou povahu. Desh ovšem věděl, že posuzovat něčí charakter na základě jediné fotografie není zrovna moudré.

„Narodila se v Cincinnati v Ohio, chodila na střední školu Middlebrook,“ odříkával Connelly mechanicky. „Její rodiče jsou po smrti. Měla jednoho staršího bratra, Alana, který taky zemřel. Střední ukončila v šestnácti jako nejlepší studentka z ročníku. V devatenácti s vyznamenáním absolvovala Chicagskou univerzitu, dostala bakalářský titul v oboru molekulární biologie. V třidvaceti získala na Stanfordu doktorát z molekulární neurobiologie.“

„Kdy studenti obvykle dokončují doktorát?“

„V sedmadvaceti nebo osmadvaceti,“ odvětil Connelly.

Desh pokýval hlavou. „Hezká a nadaná podivínka. Přesně můj typ.“

„Zapomněl jsem se zmínit, že na střední bývala hvězdou atletického družstva.“

„Takže podivínka zas tak úplně ne,“ připustil Desh. Vrátil se zpátky k fotografii a zadoufal, že až Connelly skončí, vyklube se z Kiry Millerové dáma v nesnázích, a ne zločinec.

Desh měřil skoro metr osmdesát, měl zelené oči a krátké hnědé vlasy. Nikdy sám sebe nepovažoval za bůhvíjakého krasavce, ale upřímný, přátelský výraz jeho tváře na ženy

beztoho působil mnohem víc než jeho vzhled. Přestože často přitahoval ty nejkrásnější ženy, spíš než na zevnějšku mu u partnerek záleželo na inteligenci, sebevědomí a smyslu pro humor. Ve společnosti hloupé nebo neprakticky založené ženy nedokázal vydržet a bylo mu dočista jedno, jak hezky nebo nehezky vypadá. Přemýšlel, jaká asi je Kira Millerová.

Část jeho já si uvědomovala, jak hrozně hloupé je projevo-
vat takhle primitivní, přízemní zájem o dívku, kterou zná jen z fotografií a životopisných údajů. Třeba to ale byla známka navracejícího se zdraví. Od toho neštěstí v Íránu si Desh připadal strašlivě otupělý a ani náhodou neměl chuť navazovat jakékoliv vztahy. Avšak na druhou stranu se na věci možná vůbec nic nezměnilo. Třeba si dovolil pocítit k té ženě jiskru zájmu výhradně proto, že pro něj představovala jen pár údajů na papíře, osobu, s níž je bezpochyby spojena nějaká neobvyklá přítěž, a že nejde o relativně bezpečnou holku z masa a krve, jejíž fotka by se do přísně tajné vojenské složky rozhodně nedostala.

Přesto Desh zadoufal, že tahle nově nalezená jiskra, jakkoliv nevýrazná a pošetilá, zase okamžitě nezhasne. Bylo načase dozvědět se pravdu. „Zní to příliš dobře, než aby to byla pravda,“ poznamenal kousavě.

Connelly se vážně pousmál. „No, sám víte, co se říká o věcech, které znějí příliš dobře, než aby to byla pravda.“

Desh se zamračil. „Že to většinou pravda není,“ uzavřel. Connelly přikývl.

Desh zjistil, co potřeboval vědět. Škoda, pomyslel si.

Takže dáma v nesnázích to přece jenom nebude.

2

Jim Connelly otevřel malou bílou ledničku přistrčenou ke zdi kanceláře, vytáhl z ní dvě plastové láhve s vychlazenou vodou a jednu Deshovi podal. Desh na znamení díků pokýval hlavou, odšrouboval víčko a vděčně z láhve usrkl. Connelly k němu přisunul dřevěný talířek a rovněž se napil.

„Víme, že Kira Millerová je ještě větší génius, než by se z jejích záznamů zdálo,“ řekl. „Obzvláště pokud jde o genovou terapii. Odborníci, kteří se tomuhle oboru profesionálně věnují a kteří s ní pracovali, ji považují za nejtalentovanější a nejintuitivnější vědkyni současnosti.“

„Genová terapie?“

„Jde přesně o to, co byste si myslel,“ prohodil Connelly. „Jejím účelem je léčit choroby, nebo dokonce vrozené vady, a to tím, že se opraví poškozené geny. Nebo se přímo nahradí geny úplně novými,“ dodal.

„To je možné?“

„Už nějaký čas ano. Ani já jsem o tom neměl tušení. Ti, kdo v tomhle odvětví působí, se patrně neobtěžovali tu novinku vytrubovat do světa.“

„Anebo jsme jenom měli hlavu zahrabanou v písku.“

Plukovník se uchechtl. „Taky možnost,“ řekl pobaveně.

„Jak to funguje?“

„Nejrozšířenější metodou je použití virů, které přirozenou cestou vkládají geny do hostitelských buněk. Tyhle virové geny nutí naše buňky k tomu, aby donekonečna vytvářely jejich kopie. Některé typy virů, jako například herpetické viry nebo retroviry, vsouvají své geny přímo do lidských chromozomů.“

Desh se zatvářil mírně znechuceně. Přestože se ten proces odehrával na submikroskopické úrovni, představa, že virus vkládá do lidského chromozomu vlastní geny, byla silně nepokojivá. „Retroviry,“ řekl Desh. „Máte na mysli HIV?“

„Virus AIDS patří do čeledě retrovirů, ano. Ale bez ohledu na typ viru je hlavní myšlenkou genové terapie využít jejich modifikované verze jako přenašeče a přinutit je vkládat do našich buněk lidské geny, a nikoli své vlastní. Pokud se zbavíte všech špatných částí retroviru a přidáte místo nich lidský gen — řekněme inzulin —, pak vám ten virus vloží do chromozomů dokonalé fungující kopie inzulinového genu. A bum — s cukrovkou je utrum. Prostě jako facka.“

„Vy mi tu tvrdíte, že virus AIDS lze použít k zachraňování životů?“

„Ano, jestliže ho nejdřív správně geneticky upravíte. Pěkná ironie, co?“

„Pořádná,“ přitakal Desh. Ten popis ho zaujal. Než aby genová terapie léčila příznaky nemoci, raději rovnou předkládá definitivní lék: mikrooperaci samotných genů pomocí virů. „Zní to ideálně,“ podotkl.

„V mnoha ohledech to ideální je,“ odpověděl Connelly zamyšleně. „Naneštěstí se tenhle obor nevyvíjí natolik rychle, jak vědci doufali. Na papíře to vypadá jednoduše, ale co jsem slyšel, ve skutečnosti je to až neuvěřitelně komplikované.“

„Nevypadá to jednoduše ani na papíře,“ poznamenal Desh a ušklíbl se.

Connelly se pousmál. „Kira Millerová očividně má genovou terapii v malíčku,“ řekl. Přiložil si láhev s vodou ke rtům a ukázal na fotografie pohozené na stole.

Desh položil snímek Kiry Millerové rubem dolů a zvedl z hromádky druhou fotografii. Byl na ní zachycen nevzhledný dvoupatrový dům ze žlutých cihel, nad jehož dveřmi visela velká tabule s nápisem *NeuroCure Pharmaceuticals*.

„Jakmile vystudovala Stanford, nastoupila do NeuroCure, biotechnologické akciové společnosti v San Diegu,“ pokračoval Connelly. „Byla tam dost oblíbená a podávala skvělé výkony, přesně jak se od ní čekalo.“

Opět máchl rukou a Desh se poslušně podíval na následující fotografii, na níž se nacházela malá, nenápadná budova v průmyslové čtvrti. Na domě byl připevněn štítek s adresou, ale jméno žádné.

„Laborať pro výzkum na zvířatech, vlastněná společností NeuroCure,“ vysvětlil plukovník. „Právě v tomhle ústavu Kira Millerová pracovala a byla za něj zodpovědná. Nejde nijak poznat, že je jakkoli přidružený k NeuroCure nebo že tam chovají zvířata. Biotechnologické podniky se těmihle zařízeními moc nechlubí. Nechtějí přilákat všechny ty ochránce zvířat, co jich po světě pobíhá.“

Connelly si špičkami dvou prstů roztržitě promnul knírek, což dělával už od chvíle, kdy se s ním Desh seznámil. „První dva roky byla Kira Millerová v NeuroCure příkladnou zaměstnankyní a vedla si přesně tak nedostižně, jak se od ní očekávalo. Za dva roky ji dvakrát povýšili, což je údajně dost neslýchané.“ Povytláhl obočí. „A to nás přivádí do doby přibližně před rokem,“ prohlásil významně a v jeho hlase zazněl náznak vyčerpání.

„Nechte mě hádat,“ ozval se Desh suše. „Tehdy to všechno začalo jít do háje.“

„Dá se to tak říct.“

„Zajímavé,“ odušil Desh. „Až doteď jste Kiru Millerovou líčil jako spořádanou občanku. Hádám, že to musel být opravdu parádní rok.“

„To si nedovedete ani představit,“ prohlásil Connelly zlověstně.

3

Plukovník Deshovi naznačil, aby v útlém svazku otočil na následující fotografii, na níž byl zachycený pomešší, mírně obtlouštělý muž s přísným výrazem a s cigaretou mezi prsty.

„Larry Lusetti,“ oznámil Connelly. „Soukromý detektiv, bývalý polda. Jednou ráno asi před jedenácti měsíci ho objevili mrtvého v Kiřině bytě ve čtvrti La Jolla. Lebku měl rozdrčenou těžkou mramorovou zarážkou na knihy a tělo značně pořezané. Když ho Kira praštila, proletěl širokým oknem v přední části domu, což vysvětluje ty řezné rány.“ Odmlčel se. „Podařilo se jí odvléct ho zpátky dovnitř a zatáhnout závěsy, ale soused uslyšel tříštění skla a vydal se na výzvědy. Zaklepal na dveře, ale nikdo nereagoval — načež z garáže vyjela v autě Kira a prohnala se přímo kolem něj. Pak šel zavolat policii. Kiru Millerovou se najít nepovedlo, ale později toho rána policie zjistila, že do bytu oběti se kdosi vloupal a obrátil ho vzhůru nohama. Ukázalo se, že Lusetti si do závěsné rostliny ve svém bytě nainstaloval video chůvičku aktivovanou pohybem. Kvůli povaze své práce byl malinko paranoidní.“

Dá se hovořit o paranoii, když po člověku doopravdy jdou? pomyslel si Desh suše, ale plukovníka nepřerušil.

„Na přítomnost toho přístroje upozornila vyšetřovatele Lusettiho sekretářka. Podle všeho se podařilo nahrát moc pěkný záznam Kiry Millerové, jak převrací byt naruby a odchází z něj s tlustou složkou a laptopem. Policie část záznamu úspěšně zvětšila a rozpoznala nápis na nálepce, kterou byl šanon označený. A co byste řekl, Lusetti si ho založil právě na Kiru Millerovou.“

„Zajímavé. Tuší se, kvůli čemu ji prošetřoval?“

Connelly zavrtěl hlavou. „Ne. Lusettiho sekretářka o tom nic nevěděla. A složka Kiry Millerové byla jediná, kterou měl

doma. Žádné jiné záznamy, v nichž by se o Kiře byť jen letmo zmiňoval, se nenašly — samozřejmě až na ty, které si odnesla.“

Connelly mávl rukou ke snímkům a Desh se podíval na další fotografii.

„Alan Miller,“ prohlásil Connelly. „Kiřin starší bratr.“

Desh si snímek zkoumavě prohlížel. Modré oči. Hezký. Nápadně podobný své sestře.

„Okolo půlnoci téhož dne Alan zemřel. Jeho dům v Cincinnati do základů vyhořel a v troskách se našly zuhelnatělé pozůstatky.“

„Žhářství?“

„O tom nemůže být pochyb. Nedaleko domu bylo zaparkováno opuštěné auto z půjčovny, v němž se nacházely stopy po acetonu, hořlavině použité k založení požáru. DNA z vlasu sebraného ze sedadla řidiče se shodovalo s DNA vlasů Kiry Millerové, které policie našla u ní v bytě.“

„To auto si půjčila taky ona?“

„Ano, pod falešným jménem. Řidičák, na který si je vypůjčila, se nedá vysledovat, ale pracovník půjčovny ji identifikoval na jednom z deseti snímků, které mu policie předložila. Po určité době se vynořil jistý taxikář, který Kiru poznal podle fotky. Vypověděl, že ji přibližně hodinu po požáru naložil pár kilometrů od domu jejího bratra a zavezl ji na letiště.“ Connelly se zamračil. „Tam stopy končí. Domníváme se, že nasedla na letadlo, ale pokud to skutečně udělala, stoprocentně použila falešný průkaz totožnosti.“

Desh vylovil z hromádky Kiřin portrétní snímek a opět si ho pozorně prohlédl. Působila vstřícně a příjemně, šlo však o pečlivě vytvořenou masku. Být upálen zaživa je jeden z nejhorších způsobů smrti. Schopnost někoho takto sadisticky, chladnokrevně zavraždit — obzvlášť rodinného příslušníka — poukazovala na psychopatickou nebo sociopatickou osobnost. A rozpoznat v člověku takovéhle bezcitné monstrum

není vůbec nic lehkého. Desh věděl, že psychopati a sociopati bývají často vysoce inteligentní a okouzující lidé, kteří svou pravou povahu dovedou znamenitě skrývat.

Connelly pohodil hlavou k poslední fotografii a Desh ji vzal do ruky. Byl na ní vysoký muž, nejspíš krátce po padesátce, s vlnitými, nečesanými prošedivělými vlasy, oblečený v ležérních kalhotách a košili. Měl protáhlý vyhublý obličej a v očích divoký, nepřítomný pohled, jímž Deshovi připomínal typického profesora.

„Tom Morgan. Působil v NeuroCure jako vedoucí vědecký pracovník, a když tam Kira nastoupila, byl to její šéf. Zemřel při autonehodě tři roky po jejím příchodu, skoro na chlup přesně. Ve světle následujících událostí jsme došli k závěru, že to s největší pravděpodobností žádná nehoda nebyla.“

Desh se zamračil. Několik dlouhých vteřin mlčky seděl a zpracovával vše, co se prozatím dozvěděl. „Tvrdil jste, že její rodiče jsou po smrti. Jak zemřeli?“

„Čekal jsem, že se na to zeptáte,“ prohlásil Connelly pochvalně. „Dát si dohromady celkový obrázek opravdu umíte.“

„Díky, plukovníku,“ řekl Desh. „Ale dát si dohromady tenhle konkrétní obrázek není nijak těžké.“

„To byste se divil. Každopádně abych vám odpověděl: oba rodiče jí zemřeli zároveň při autonehodě. Kira tehdy chodila na střední. Policie podobně jako v Morganově případě neměla podezření, že jde o násilný čin, a do žádného rozsáhlejšího vyšetřování se proto nepustila. Vezmeme-li ale v potaz vše, k čemu došlo, pak není vůbec obtížné představit si, že v tom měla prsty jejich dcera.“

Desh věděl, že známky sociopatie se obvykle projevují od raného věku a bývají zcela zjevné, pokud je ovšem umíte hledat. Jestliže byla Kira Millerová schopná chladnokrevně upálit vlastního bratra, bezpochyby by se nezdráhala zabít ani svoje rodiče. Důsledné prozkoumání všech záhadných

úmrtí a zmizení, s nimiž měla něco společného, by skoro určitě odkrylo mnoho neznámého. Třeba její bratr Alan tomu soukromému detektivovi pomáhal, což by vysvětlovalo, proč ho zabila tak krátce poté, co z Lusettiho bytu ukradla svou složku. Nebýt po smrti, Alan Miller by ze skříně své mladší sestřičky pravděpodobně vytáhl nejednoho kostlivce — možná i doslova.

„Došlo v jejím okolí ještě k nějakým neobjasněným nehodám?“ zeptal se Desh.

Connelly pochmurně přikývl. „Ve dvanácti se jí utopil strýček, když si vyrazil zaplavat. A to se o něm všeobecně vědělo, že je vynikající plavec. Rok nato se přihodily další dvě nehody, které se tentokrát týkaly učitelek z její střední školy. Jednu z nich našli doma mrtvou, s obličejem rozežraným kyselinou sírovou tak, že byla úplně k nepoznání. Ta druhá se pohřešuje a do dnešního dne ji nikdo nenašel. Žádný z těch případů nebyl nikdy uspokojivě vyřešen.“

Takže ta úchvatná, usměvavá, mladistvě vyhlížející dívka z fotografie je psychopatka a přinejmenším dvojnásobná vražedkyně. Příběh, který Connelly vyprávěl, byl bez přehánění ohavný, Desh však chápal, že to nejhorší teprve přijde. Existoval pouze jeden důvod, proč by tahle záležitost měla vyžadovat plukovníkovu pozornost. „A kde je tedy pojiťko s terorismem?“

Connelly ztěžka vzdychl, jako by býval doufal, že se to muhle rozhovoru bude moci vyhnout. Znovu si promnul knírek a řekl: „Při vyšetřování Lusettiho smrti a pátrání po jeho vražedkyni narazila policie na důkaz, že Kira Millerová udržovala spojení s několika známými teroristickými organizacemi, včetně Al-Káidy a Palestinského islámského džihádu.“

„Povedená parta,“ odtušil Desh sarkasticky.

„Bezprostředně poté se případu ujalo ministerstvo vnitřní bezpečnosti. V tom pořadači máte podrobnou zprávu, ale

stručně řečeno brzy zjistili, že Kira Millerová má v bankách po celém světě uloženy miliony dolarů, velmi důmyslně schované, zčásti i na anonymních účtech ve Švýcarsku. Jsou přesvědčení, že všechny účty se jim vyhledat ani zdaleka nepodařilo. K tomu, aby zametla stopy ke svým penězům, použila mimořádně sofistikované metody. Vedle toho odhalili řádku nepravých totožností a v nejmenším nepochybují, že jich má daleko víc.“

„Spolupracovat s džihádisty je u holky ze Západu dost zajímavá volba, i na sociopatku. Když přijde na postavení žen ve společnosti, nebývají tyhle skupiny proslulé svou pokrokovostí.“

„Je to opravdu hádanka. Kira Millerová není muslimka a my nemáme žádný důkaz, že by islámskou ideologii kdy vyznávala. Nemůžeme vyloučit, že v tom jede čistě pro peníze, ale podle mě nám cosi uniká.“

„Myslíte si, že ji na práci s teroristy přitahuje nebezpečí?“

Connelly pokrčil rameny. „To takhle nejde říct. Psychopatům nelze vždy přisuzovat normální pohnutky. Jeffrey Dahmer zavraždil a snědl sedmáct lidí a doma v lednici přechovával hlavy tří svých obětí.“

„To je přece naprosto racionální chování,“ namítl Desh sarkasticky. „Jednoduše nechtěl, aby se zkazily.“

Po Connellyho tváři přelétl náznak úsměvu, ale jen na chvíli. „Ve zprávě se dočtete, že v Kiřině bytě stála flotační nádrž,“ pokračoval. „Prvotřídní kvality. Poněkud zvláštní způsob, jak si zařídit obývací.“

„Flotační nádrž?“

„Dřív se tomu říkalo deprivační nádrž. V podstatě jde o obrovskou rakev naplněnou vodou a epsomskou solí. Zavřete se v ní a pohupujete se jako špunt, lehký jako pírkó, v dokonalé tichosti a tmě. Dokud jste uvnitř, nepronikají k vám v zásadě žádné smyslové vjemy.“ Connelly se zašklebil. „Kdo ví, co

s tou věcíčkou prováděla. Bizarní rituály? Anebo ji využívala k mučení lidí, které v ní na celé dny zamykala?“ Otřásl se. „Tahle ženská je naše nejhorší noční můra: geniální a absolutně nepředvídatelná. Nemá žádné svědomí, necítí žádnou lítost.“

V místnosti zavládlo ticho a oba muži se pohroužili do úvah. Desh si uvědomoval, že záležitost, s níž se navzdory svým nesčetným zdrojům nesvede vypořádat ani samotný plukovník Connelly a která si pro svou nesmírnou důležitost vyžádala povolání bývalého kapitána, musí být velice, velice závažná. Nebyl si jistý, že si skutečně přeje dozvědět se, oč běží. Nejspíš by odsud měl ihned odejít. A stejně, co na tom záleží? Jednoho darebáka zastaví, načež se neomylně objeví nějaký nový a zaujme místo toho původního. Přesto se nepřiměl vstát a odejít, alespoň dokud neuspokojí svou zvědavost.

Zhluboka se nadechl a upřel na Connellyho pevný pohled. „Přestaňme chodit kolem horké kaše, plukovníku. O čem se tu vlastně bavíme, o biologické válce?“

Connelly se zamračil. „Správně. A Kira Millerová je nejlepší svého druhu, možná v dějinách.“ Plukovníkova nálada, kvůli povaze sdělovaných událostí už tak značně neradostná, se prudce zhoršila.

„Při svém nadání a zkušenostech s úpravou virů,“ řekl Desh, „by z nich nepochybně dovedla udělat něco ještě smrtelnějšího a nakažlivějšího. K čemu by jí to ale bylo? Tyhle věci se nedají zkrotit. Snadno by se jí mohly vymknout z ruky a napadnout samotné teroristy. Tyhle skupiny nejsou při zabíjení kdovíjak vybíravé, ale minimálně jejich vůdci rozhodně nemají naspěch, aby se setkali s těmi svými dvaasedmdesáti pannami, co na ně v nebi čekají.“

„Experti na biologické zbraně tvrdí, že při jejich vlohách by ten problém s kontrolou šíření mohla obejít tím, že vytvoří molekulární spouštěcí mechanismus a do virů ho přidá. DNA nestačí do těla pouze vložit — je nutné ji i přečíst a změnit

v genové produkty,“ objasnil Connelly. „DNA obsahuje sekvence jménem promotory, které určují, kdy k tomuhle procesu dojde. Spouštěče, jak jsem řekl. Nadaný biolog typu Kiry Millerové by je lehce dokázal upravit podle svých požadavků. Je to podobné jako trojský kůň, který vám infikuje počítač. Virus zůstává nečinný až do chvíle stanovené tím hajzlem, který ho vyvinul. Potom se probere a zničí vám soubory.“

Connelly se zhluboka nadechl a pokračoval. „Myslíme si, že vzala virus způsobující nachlazení a seřídila ho, aby do lidských chromozomů vkládala specifické geny viru eboly, obdobně jako to dělají retroviry,“ oznámil vážně. „Rozšířil by se rychle, jako kterýkoli jiný virus rýmy, ale tentokrát by se nakažení dočkali vedle ucpaného nosu i něčeho navíc: genů zodpovědných za závažnou krvácivou horečku, kterou ebola způsobuje. Tahle choroba je téměř bez výjimky smrtelná. Nemocní trpí horečkou, zvracením, průjmem a nezvladatelným krvácením, vnitřním i vnějším — z koutků očí, z nosu, prostě odevšad.“

Deshovi se sevřel žaludek. Ebola je nejvražednějším virem na světě. Nemělo by ho překvapit, že něco natolik slibného jako genová terapie a molekulární biologie se dá takhle poskrvnit a upotřebit k zabíjení místo k léčbě. Lidstvo jako by mělo neobyčejný talent najít pro každou konstruktivní technologii destruktivní využití. Vynaleznete počítač a můžete se spolehnout, že někdo vymyslí počítačové viry a ostatní metody, jak ho napadnout. Stvoříte internet, tu nepředstavitelnou pokladnici informací, a co byste řekli? Lidé ho začnou používat jako pomůcku pro nábor nenávislných štváčů a okamžitě ho přemění na shromaždiště pedofilů, podvodníků a sexuálních predátorů. Lidstvo nikdy nezklamalo a vždycky úspěšně vymyslelo, jak se stát svým nejhorším nepřítelem.

„Pořád nechápu, proč jsou si teroristi jistí, že se jim geny eboly vyhnou,“ prohodil Desh.

„Taky že si jistí nejsou. Je to ale o trochu složitější. Teď právě přijdou ke slovu molekulární spouštěče. Nezapomeňte, geny je třeba do chromozomu nejenom vložit, nýbrž je i aktivovat.“

„A co aktivaci zahájí?“

„Máme za to, že se Kira Millerová pokouší geny upravit, aby byly spouštěny určitou chemikálií, charakteristickou pro jeden konkrétní typ jídla. Pozřete ji a ona vaše buňky přiměje, aby zahájily genovou expresi vloženého genetického materiálu eboly. Jakmile jsou tyto geny spuštěny, nelze je zastavit. Z našich vlastních buněk se stanou tikající časované bomby. Uplyne pár dnů až týdnů a bum! Jste mrtví.“ Connolly povytáhl obočí. „Tušíte, co za potravinu uvádí celý proces do chodu?“

Desh se tvářil zcela bezvýrazně.

„Vepřové.“

Vytřeštil oči. Ovšemže je to vepřové, co jiného by to taky mohlo být? O komplotu by měli tušení pouze špičky džihádistské pyramidy, ale poněvadž islám konzumaci vepřového zapovídá, jeho stoupenci by před hrozbou byli v bezpečí. A Desh věděl, jak tihle lidi uvažují. Každý muslim, který tenhle zákaz ignoruje a vepřové jí, si podle nich zemřít zaslouží.

„Naši organičtí chemici tvrdí, že několik komplexních molekul se vyskytuje výhradně u prasat. Domníváme se, že modifikované geny eboly jsou nastavené tak, aby je některá z nich spustila. Ale i pokud k aktivaci doopravdy dojde, onemocnění není nakažlivé jako normální ebola, protože ty geny postrádají původní virovou část. A tak jsou teroristi v bezpečí. Dokud nebudou jíst vepřové, nemají se čeho obávat.“

Desh se znechuceně ušklíbl. Byl to mistrovský plán. A ačkoliv byla strategie teroristů úděsná, troufalost a tvořivost jí v žádném případě nescházela. Ironií osudu by však vedle oddaných muslimů unikli i pobožní židé. To by představovalo

významnou vadu na kráse jinak ideálního plánu. Islamistům by pěkně leželo v žaludku, že by jejich vůbec nejhorší nepřítel vyvázl bez trestu.

„Je opravdu schopná to rozjet?“ zeptal se Desh.

„Ve srovnání s ostatními projekty genetického inženýrství se tomuhle co do náročnosti nic nevyrovná, ale jestli ho někdo svede provést, tak je to Kira Millerová. Je fakt dobrá.“

„A předpokládané ztráty na životech?“

„Přijde na to, jak účinně dovedou její uzpůsobené viry šířit cizí geny a jak efektivně je ty specifické organické chemikálie zvládnou spustit. Přinejhorším stovky milionů po celé planetě. Přinejlepším, bereme-li v potaz vysokou úroveň lékařské péče, okolo pár stovek tisíc.“

Desh zesinal. Takový útok by si mohl vyžádat víc lidských životů než atomová zbraň odpálená uprostřed městské zóny, a navíc by se nekontrolovatelně šířila vlna iracionality a paniky, která by pro civilizaci měla nevyčísitelné důsledky. „A to by byl teprve začátek,“ zašeptal.

„Správně,“ souhlasil plukovník. „Lidi by se báli, že v jejich genetickém materiálu jsou zahrabaní i jiní trojští koně, připravení zaútočit po jediném špatném soustu. Nikdo by netušil, jakým jídlům věřit. Svět by zaplavily dohady. Zavládl by šílený strach. Státy by se hroutily. I ty nejspřádanější země by takřka přes noc zachvátily chaos a zkáza.“

Deshovi bylo jasné, že tenhle plán by společnost posunul o stovky let nazpět — přesně jak si džihádisté přáli. Žádný div, že je Kira Millerová tak bohatá. Zvládla-li Al-Káidu přesvědčit, že tenhle projekt dokáže uskutečnit, pak si mohla říct, o kolik se jí zachtělo. Smrt a zhouba v masovém měřítku by necitelného psychopata jejího typu ani trochu netrápily.

„Třeba nastane doba, kdy budeme nuceni vydat varování před konzumací vepřového,“ řekl Connolly. „Tohle opatření

by nám ale moc času nezískalo, protože by samo o sobě vyvolalo paniku, jíž se snažíme vyhnout. K mnoha lidem by se ta zpráva nedonesla a ostatní by ji ignorovali v domněnku, že jde o vládní spiknutí. A kromě toho si myslíme, že džihádisti mají připravenou náhradní verzi s odlišným spouštěčem. Kdybychom spustili poplach, sáhli by po plánu B. Terorističtí vůdci by pořád věděli, jakým potravinám se vyhýbat, ale protože by si netroufli podělit se o to tajemství s nikým kromě pár vyvolených, riskovali by tímhle scénářem ztrátu daleko většího množství příznivců.“

Desh zhnuseně potřásl hlavou. Kdyby na to přišlo, nutnost obětovat kvůli své věci zástupy přívrženců by teroristy ani na chvíli nezbrzdila.

Vrátil fotografie zpátky do složky a vsunul ji do pořadače. V hloubi duše si připadal mrtvý dávno před tím, než do Braggu dorazil, a když se ocitl na pozemcích základny — té připomínky časů, na které zoufale toužil zapomenout —, nálada se mu ještě zhoršila. A teď tohle. Dělal se mu zle. Potřeboval setkání s Connelym ukončit a jít se nadýchat čerstvého vzduchu. „Takže mi prozraďte,“ promluvil jízlivě, „kde jsem se tady vzal já?“

Connely zhluboka vzdychl. „Od vraždy svého bratra nevyrstřila Kira Millerová nos — to znamená přibližně rok. Zkrátka zmizela. Jako mávnutím kouzelného proutku. Máme všechny důvody domnívat se, že loni v listopadu pobývala v San Diegu, ale v současnosti se může nacházet naprosto kdekoli. Usilovněji než ona jsou stíháni jen bin Ládín a několik málo dalších, přesto jsme prakticky nikam nedospěli. Někteří ji pokládají za mrtvou, ale u tohoto předpokladu samozřejmě zůstat nesmíme.“

„Zeptám se vás podruhé,“ řekl Desh. „Proč jsem tady? Plán B? Přejete si vyslat jednotlivce na misi, v níž se neosvědčila celá armáda?“

„Věřte mi, není to tak, že bychom metodu ‚osamělého jezdce‘ až doteď odkládali. Samostatné agenty tímhle úkolem pověřujeme už pár měsíců, a to ty nejlepší a nejbystřejší. Ničeho nedocílili.“

„A co jsem potom já?“ podivil se Desh. „Plán E? Čekáte snad, že uspěju tam, kde vaši první kandidáti pohořeli?“

„Především, mým prvním kandidátem byste byl vy, pokud byste z armády neodešel, to dobře víte, Davide. Je vám známo, jaké mám o vašich vlohách mínění. Nemyslel jsem si, že by se mi podařilo sehnat povolení zasvětit do věci civilistu, a proto jsem vás nedoporučil.“

Desh se zatvářil zmateně. „A jak jsem se sem dostal?“

„Komusi na vrcholu potravního řetězce docvaklo, jakou máte hodnotu, a požádal mě, abych vás oslovil. Byl jsem nadšený, že se to takhle vyvrtilo. Nejenže jako voják nemáte konkurenci, ale když jste byl ještě ve službě, povedlo se vám dopadnout víc hledaných teroristů než komukoli jinému. Nikdo není při pátrání kreativnější a houževnatější než vy. Kira Millerová má talent na genovou terapii a vy na hledání těch, kdo zmizeli z povrchu zemského.“

Connelly se k Deshovi naklonil a upřeně se na něj zadíval. „A jste člověk, kterému bezvýhradně důvěřuju. Hrajete mimo systém. Tahle ženská disponuje ohromným množstvím peněz a je bezmezně přesvědčivá. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby vymyslela, jak nás sledovat nebo zkompromitovat naše lidi.“

„Vy si myslíte, že máte v úřadě zrádce?“

„Upřímně řečeno... ne. Jenže je toho hodně v sázce, tak proč riskovat?“

Desh přikývl. O tomhle se s plukovníkem nehodlal dohadovat.

„Jako organizace jsme selhali. I jednotlivci zklamali. Připouštím, že pro jejich neúspěch existuje spousta přijatelných

vysvětlení, ale je načase vyzkoušet něco nového.“ Roztržitě si promnul knírek. „Máte pro tenhle úkol ideální předpoklady a nemusíte podávat armádě hlášení. Navrhuji, abychom u toho zůstali. Využívejte své vlastní možnosti, nikoli ty naše. Ve složce naleznete zprávy svých předchůdců: veškeré informace, které o Kiře Millerové nashromáždili.“

„Předpokládám, že se v ní dopodrobna rozebírají pokusy o její dopadení.“

„Po pravdě řečeno ne,“ opáčil Connelly. „Neradi bychom, abyste se nechal ovlivnit tím, co bylo před vámi. Vy začnete s čistým štítem. A nevolejte mi. Nepřeju si vědět, co zrovna děláte. Až ji najdete, vytočte kontaktní číslo, které obdržíte, a osoba na opačném konci linky se postará o zbytek. Od toho okamžiku se budete řídit jejími pokyny.“

„Až Kiru Millerovou najdu?“

„Však vy ji najdete,“ prohlásil Connelly a v jeho hlase zaznělo nezvratné přesvědčení. „Ani trochu o tom nepochybuju.“

„To je už druhý neodůvodněný předpoklad, kterého jste se dneska dopustil,“ podotkl Desh. „Taky nechápu, proč věříte, že tu práci vezmu.“

Connelly nic neříkal a na místnost dolehlo ticho jako hus-tá mlha.

Desh byl rozpolcený. Podstatná část jeho já si přála odsud co nejrychleji odejít. Však on už Connelly nějak vymyslí, jak si s tou situací poradit — anebo nevymyslí. Svět se ale bude točit dál i bez ohledu na to, jestli se Desh do případu zapojí, nebo ne. Mimo systém působí spousta nadaných lidí. Ať je protentokrát za hrdinu někdo jiný. On si na něj posledně hrál a nedopadlo to úplně nejlíp.

Na druhou stranu, co když skutečně má nějaké zvláštní vlastnosti, díky nimž se karta obrátí? Pokud nabídku nepřijme a Kira Millerová uspěje, jak by sám se sebou dokázal žít? Vždyť si dennodenně vyčítá, že operaci v Íránu přežil, ačkoli

jeho muži zahynuli. Už teď se z hloubi srdce užívá vinou a steskem, avšak jeho utrpení by bledlo ve srovnání s otázkou, která by ho mučila každou hodinu každého dne po zbytek života — co když opravdu byl jediný, kdo mohl Kiru Millerovou najít a zastavit?

A přestože toužil vyčistit si hlavu a udržet si odstup od všech, které ve svém minulém životě znal, s plukovníkem Connelym ho kdysi pojil velice blízký vztah a někdy v budoucnu ho skoro určitě zase pojit bude. Jen málokoho obdivoval tolik jako Jima Connelyho.

Dlouze a přísně se na plukovníka podíval. „Fajn,“ řekl znaveně a s rezignovaným pohledem. „Pomůžu vám.“ Zahořkle potřásl hlavou a bylo na něm zřetelně vidět, jak mu vadí, že není schopen odmítnout. „Budu se snažit ze všech sil,“ dodal s povzdechem. „Víc vám slíbit nemůžu.“

Plukovník mlčel a tvářil se poněkud stísněně. „Když jste na to teď kývnul, musíte mi slíbit, že po ní za žádných okolností nepůjdete sám. Máte za úkol Kiru Millerovou najít. Tečka. Vylákat ji z úkrytu je povinností člověka na opačné straně linky, k níž jsem vám dal číslo.“ Odmlčel se. „Než odejdete, musím si být jistý, že jsem se vyjádřil naprosto jasně.“

Desh na Connelyho nevěřičně hleděl. „Ano, plukovníku, vyjádřil jste se jasně. Nechápu ale důvod. Co když Kiru Millerovou vypátrám a budu mít vynikající příležitost ji zadržet? Železo se musí kout, dokud je žhavé. Než zavolám posily a ony dorazí, pravděpodobně nám proklouzne mezi prsty. Je příliš kluzká a důležitá, než abychom něco takového mohli připustit.“ Zakroutil hlavou. „Tohle je pěkně stupidní strategie,“ vyštěkl.

Plukovník vzdychl. „Já s vámi souhlasím,“ řekl. „Ale takové mám rozkazy. Vznosl jsem stejné námitky jako vy a jak nejdůrazněji jsem dovedl, ale ničeho jsem nedosáhl. V takovém postavení se tedy nacházíme.“

„No dobrá,“ řekl Desh otráveně. „Já jsem obyčejný civilista. Pokud ti nahoře prodělali lobotomii, nic s tím nenadělám.“

„Dívejte se na to z té lepší stránky,“ nenechal se Connelly odradit. „V jednom významném bodě jsem nad svými nadřízenými přece jenom vyhrál.“ Lišácky se usmál. „Přesvědčil jsem je, že nebude snadné přilákat vás zpět. Dali mi povolení vám hned na začátku operace vyplatit dvě stě tisíc dolarů na pokrytí budoucích nákladů. Vše je zařízeno a peníze budou okamžitě převedeny na váš účet. Do hodiny k nim budete mít přístup.“ Dychtivě se k Deshovi naklonil. „A jakmile uspějete, čeká vás ještě milion.“

Desh vytřeštil oči. Takový honorář by dramaticky změnil jeho život. Dovolil by mu opustit svět plný násilí, v němž se pohyboval, a pustit se po nové cestě, až se pro ni jednou konečně rozhodne. „Děkuju, plukovníku,“ řekl. „To je sakra velký balík.“ Zaváhal. „Vy ale dobře víte, že se do toho nepouštím pro peníze, nýbrž kvůli vám a kvůli povaze té hrozby.“

Connellymu zajiskřilo v očích. „Ovšemže to vím,“ přitakal. „Všimněte si, že o výplatě jsem se zmínil teprve poté, co jsme se definitivně domluvili.“ Usmál se. „Vzhledem k tomu, že odměna za dopadení bin Ládina se vyšplhala na pětadvacet milionů dolarů, a zvážíme-li, jak katastrofální důsledky by případné selhání mělo, potom jste ta nejvýhodnější koupě, jakou vláda kdy provedla.“

Desh se pousmál. „No, hlavně že je spokojená vláda,“ podotkl suše a s předstíranou upřímností roztáhl ruce. Na chvíli se zamyslel. „A co bude s Osobní ochranou Fleming?“

„Nestrachujte se. Postaráme se, abyste měl na následující měsíc volno a zachoval si u nich dobré jméno.“ Přes Connellyho tvář přelétl pobavený výraz. „A spolehněte se, že to provedeme tak, abychom neublížili vaší kariéře nebo... ehm... reputaci.“ Zlehka se usmál a dodal: „Takže jsme dohodnutí?“

Desh přikývl. „Ano.“

„Výborně. Mrzí mě, že jsem vás musel znovu zatáhnout do akce, Davide, jenže vy jste pro tu práci ten pravý.“

Desh se zvedal ze židle a chystal se k odchodu. „Doufám, že máte pravdu, plukovníku. Jako vždycky se vynasnažím, abych vás nezklamal.“ Náhle si uvědomil, co mu Connelly před chvílí prozradil, a podezíravě se na něj zadíval. „Řekl jste, že máte nachystaný bankovní příkaz k převodu dvou set tisíc dolarů?“

„Stačí vydat rozkaz a peníze odejdou.“

„Vysvětlete mi, prosím,“ řekl Desh a přimhouřil oči, „odkud jste vzal číslo účtu, když ode mě ho nemáte?“

Connelly svažil obočí. „Asi mi neuvěříte, že jsem ho šťastnou náhodou uhodl?“ prohodil a pokrčil rameny jako nevinátko.

Desh se neovládl a pobaveně se usmál. Otevřel kufřík, pořadač do něj strčil a vstal.

Connelly se zvedl ze židle, natáhl se a vřele Deshovi potřásl rukou. „Hodně štěstí, Davide,“ popřál mu srdečně. „A buďte opatrný.“

„Jíst výrobky z vepřového v blízké budoucnosti rozhodně nehodlám, jestli máte na mysli tohle,“ poznamenal Desh kousavě a pokusil se skrýt znepokojení, které se ho zmocňovalo.

S těmi slovy popadl kufřík a rázně vykročil ke dveřím.

4

David Desh opustil Fort Bragg a rozjel se k nedalekému nákupnímu středisku. Zastavil na okraji rozlehlého parkoviště a jeho vůz se proměnil v osamělý ostrůvek soukromí, úplně odříznutý od hustě obývané pevniny ostatních zaparkovaných vozidel. Vytáhl složky Kíry Millerové a pustil se do jejich zevrubného studia. Pětihodinová cesta zpátky do Washingtonu mu poskytne dostatek času na to, aby zjištěné informace zpracoval a naplánoval si výchozí strategii.

Po necelé hodině spis vrátil do kufříku a vyrazil na úmornou cestu domů. V záznamech nebylo čeho se chytit a on s tím ani nepočítal. Kdyby se na základě údajů o Kíře nabízel očividný postup, ostatní by ji dávno dopadli.

Kira Millerová dokázala svou pravou povahu velice dobře tajit. Od raného mládí byla extrémně nadaná, ctižádostivá a soutěživá. Kdykoli se k něčemu odhodlala, dotáhla to do konce. Zástupy kamarádů si tím ovšem nezískala, a když na střední přeskočila hned několik ročníků, svému společenskému životu tím také zrovna neprospěla.

Ani jako dospělá si moc přátel nenadělala, protože se soustředila výhradně na vytoužený cíl; ať už jí šlo o jmenování nejmladší stanfordskou doktorkou v oboru molekulární biologie nebo o postup na firemním žebříčku. Na vysoké si sem tam vyšla na rande, ale nikdy se jí nepodařilo udržet si vztah déle než osm nebo devět měsíců. Deshovi bylo jasné, že její genialita musela většině mužů nahánět strach.

Složka rozváděla Connollyho vyprávění do nejmenších podrobností; pojednávala o Kířině komunikaci s teroristickými skupinami a jakým způsobem tyhle styky vypluly na povrch. Uváděla i neprůstřelné důkazy o dívčině podílu na vraždě Lusettiho a vlastního bratra a komplotu s upravenou verzí eboly.

Z policejního vyšetřování spáchaných vražd vyplynulo, že Kira pozdě v noci trávila nepříměrné množství času v laboratořích s výzkumnými zvířaty společnosti NeuroCure, ale že tuto činnost úspěšně skrývala. Zaměstnanecký průkaz, který dostala, aby si po pracovní době mohla otevřít, měl do ústředního počítače zaznamenávat data o držitelově totožnosti a čase vstupu, ale Kira firemní software důmyslně přepsala, aby identifikaci znemožnila.

Vyšetřovatelé se rovněž dozvěděli, že si od dodavatelů objednávala daleko víc hlodavců, než kolik jich společnost pro své experimenty potřebovala. Nepřišlo se na to dřív, protože za inventář byla zodpovědná právě ona.

Zjevně skoro každou noc prováděla tajné pokusy na zvířatech. Z dnešního pohledu to dávalo smysl — děsivý smysl. Musela džihádistům předložit nějaký důkaz, že navrhovanou taktiku zvládne uskutečnit, jinak by je nepřiměla vyplatit jí ty velké sumy, které měla uložené v bankách po celém světě. Ukázka proveditelnosti plánu vykonaná na zvířatech.

Connelly a Velitelství zvláštních operací disponovali rozsáhlými zdroji, lidskými i jinými, a přesto se Kiřinu nalezení nepřiblížili ani o píd. Vyhýbat se vládou sponzorovanému pronásledování takhle dlouho dovede pouze někdo nesmírně opatrný a chytrý, pomyslel si Desh. A přesně v tom spočíval háček: kořist byla mazanější než lovec. Desh necítil potřebu podceňovat svou inteligenci, která byla značná. Ta její se však bez přehánění nacházela na zcela odlišné úrovni. Jak tedy chytit někoho, kdo je o tolik chytřejší než vy?

Klíč ležel v přístupu. Nemělo smysl plánovat strategii, jež má cílem by bylo nachytat Kiru Millerovou při chybě, o což se Deshovi předchůdci zřejmě pokoušeli. Lepší bude počítat s tím, že se žádné chyby nedopustí a všechno udělá do puntíku správně. To bylo řešení.

Ačkoli si Desh dávno zvykl nenávidět nekončící násilí, které bylo s jeho kariérou spojeno, pokusy odhalit místo, kde se skrývá nebezpečný zločinec odhodlaný se i nadále vyhýbat dopadení ho naprosto pohltily. Jednalo se o nejnáročnější možnou výzvu. Jeho úkolem bylo vysлідit mezi šesti miliardami lidí jednu jedinou bytost, která se navíc může na nepředstavitelně velkém zemském povrchu schovávat téměř kdekoli. Jak ten výběr zúžit?

Hluboce ponořený v myšlenkách se prohnal kolem kamionu, jako by se nechumelilo. Chodidlo měl jako obvykle ztěžka položené na plynovém pedálu, a když se na to nesoustředil, většinou příkázanou rychlost překračoval takřka o třicet kilometrů za hodinu. Navzdory vědomým snahám tohle nutkání ovládnout si začínal připadat jako zcela beznadějný případ, který by se nutně potřeboval zúčastnit léčebného programu pro „rychlholiky“.

Kde jsi, Kira Millerová? pomyslel si, po bůhvíkolikáté přešel do vedlejšího pruhu, prořítel se okolo dvou aut, znovu se zařadil do levého pruhu a začal se od ostatních urychleně vzdalovat.

Žije snad někde v jeskyni? Možná, ale s největší pravděpodobností ne. Desh se do pátrání hodlal pustit s předpokladem, že Kira Millerová se dosud nachází někde ve Spojených státech a skrývá se všem na očích. Vždyť se pokouší o závratně složitý počín v oboru genetického inženýrství. Zpráva nesmlouvavě uváděla, že bude potřebovat minimálně specializované vybavení, naklonované geny, ultrarychlé sekvenátory DNA, biologická činidla a geneticky identická experimentální zvířata. Teroristické tábory v Íránu nebo v Afghánistánu ani nejlépe vybavené laboratoře v daných zemích by nebyly schopny jejím nárokům pohotově vyhovět.

Desch dospěl k závěru, že ať se Kira Millerová schovává kdekoli, nejlépe bude se ze všeho nejdřív zaměřit na její počítač.

Aby se jí soustavně dařilo unikat pronásledovatelům, musela se bezpochyby vzdát mnohého ze svého dřívějšího života, jemu se však nechtělo věřit, že by byla ochotná zřít se i internetu, obzvlášť vzhledem k nutnosti čerpat během výzkumu informace z širého oceánu biotechnologické literatury. Existovaly však metody, jak počítače a internet používat, aniž by po sobě člověk zanechal stopy, a Kira Millerová své znepokojující počítačové dovednosti už v minulosti předvedla, když modifikovala bezpečnostní software NeuroCure. Najít mezi nesčetynými miliony přístrojů jeden jediný počítač a doufat, že až ho vyhledá, bude sedět Kiře Millerové na klíně, bylo jako hledat jehlu v kupce sena o velikosti Texasu.

Desh si uvědomil, že jeho přirovnání situaci ani zdaleka nevystihuje, a zamračil se. Skutečnost byla taková, že tahle konkrétní jehla je nejenom ztracená v obrovské kupce sena, ale navíc se pohybuje, a jakmile vycítí příchod neznámé osoby, zahrabe se do stohu ještě hlouběji.

5

Desh byl třicet minut cesty od svého bytu, když vtom mu v kapsičce u košile zavibroval mobil. Vylovil ho a zběžně se podíval na displej. *Wade Fleming*, stálo tam.

Desh telefon otevřel. „Ahoj, Wade.“

„Ahoj, Davide,“ uslyšel pozdrav. Jeho šéf se očividně nemínil zdržovat zbytečnými řečmi. „Neznáš náhodou holku jménem Patricie Swansonová?“

Desh svraštil obočí a zavzpomínal. „Neřekl bych,“ prohlásil a pokrčil rameny. „Samozřejmě nemůžu vyloučit, že jsem se s ní někdy potkal a zapomněl na to.“

„Tak tos ji nepotkal. Tuhletu by sis pamatoval, věř mi,“ řekl přesvědčeně. „Je to úžasná kočka. Takový ten typ do *Playboye*,“ dodal pro zdůraznění.

„Fajn,“ odpověděl Desh. „Beru tě za slovo. A co s ní má být?“

„Asi před hodinou se zastavila u nás v kanceláři a osobně si tě vyžádala.“

„Tvrдила, že mě zná?“

„Ne. Prý bude příští měsíc trávit dovolenou v několika letoviscích po celé zemi. Myslí si, že ji někdo pronásleduje, a shání ochránce. Údajně uviděla na našem webu tvoji fotku a životopis a přeje si, abychom jí přidělili právě tebe. Řekl jsem jí, že máš před sebou rušný měsíc, a jako náhradu jsem jí nabídl Deana Padgetta.“ Flemingův hlas zněl nesouhlasně. „Nedala se odbýt. Stála výhradně o tebe a byla ochotná si připlatit, aby měla jistotu, že tě vážně dostane.“ Odmlčel se. „Abych byl upřímný, Davide, myslím si, že problém se stalkerem máš spíš ty než ona. Nejspíš je to znuděná, rozmazlená bohatá holka, která hledá vzrůšo. A co je větší vzrůšo než svést svého bodyguarda? Asi moc kouká na filmy. Stručně řečeno mám dojem, že v tobě vidí spíš najatého zajíčka než osobní stráž.“

Zmlkl. „Měl jsem chuť namluvit jí, že jsi gay, a nabídnout se místo tebe,“ řekl kysele.

Desh potřásl hlavou a na rtech mu zahrál lehký úsměv. Jim Connelly slíbil, že ho uvolní z práce, a určitě se pořádně nasmál, když tenhle plán připravoval. S jeho provedením rozhodně neotálel.

„A kdy začínám?“

„Zítř ráno, pokud tu práci přijmeš.“

„Pokud ji přijmu?“

„Řekl jsem jí, že se tě nejdřív musím zeptat.“

„Fakt? To je mi ale novinka.“

„Heleď, Davide, je to sice sexy kočka, ale já neprovozuju eskortní službu. Rád bych se ujistil, že víš, do čeho jdeš. Viděl jsem ji a nedokážu si představit, že by jí kdokoliv dokázal dlouho odolávat, pokud by si usmyslela dostat ho do postele.“ Zaváhal. „Na druhou stranu nabízí slušné prachy a je možné, že fakticky má potíže. Třeba na ni zapůsobila tvoje minulost v Delta Force, a ne tvůj milý úsměv. Ale mám určité pochybnosti, takže tě nebudu nutit, abys to vzal.“

„Díky, Wade, ale jestli musím riskovat pozornost překrásné ženy,“ řekl Desh s předstíraným siláctvím, „tak se holt nedá nic dělat. Čistě pro blaho agentury, samozřejmě.“

„Samozřejmě,“ zopakoval Fleming jízlivě. „Tvá oddanost firmě je pověstná, Davide. Pošlu ti všechny podrobnosti a taky kde ji najdeš, aby ses do toho mohl pustit.“ Na opačném konci linky se rozhostilo ticho. „A chci, abys věděl, že zatímco my ostatní se budeme vyhýbat kulkám a laserově naváděným dálkovým střelám, abychom ochránili tlusté chlupaté páprdy, budeme na tebe s láskou vzpomínat, jak se válíš na pláži s nádhernou modelkou a uhýbáš nebezpečným ultrafialovým paprskům.“

„To nestojí za řeč, Wade. Já už jsem takový, prostě týmový hráč.“

„No, nerad bych si o tebe dělal starosti, Davide,“ poznamenal Fleming cynicky, „takže se nezapomeň mazat dobrým krémem na opalování. Ochranný faktor nejmíň třicítku.“

„Dobrá rada,“ poděkoval Desh pobaveně.

„Víš, co je na tom nejotravnější?“

„Že nechtěla tebe?“

Z druhého konce telefonu se ozvalo uchechtnutí. „Kromě toho,“ podotkl Fleming dobromyslně. „Nejotravnější na tom je, že tenhle měsíc agentuře pravděpodobně vyděláš víc než kdokoli jiný. Třeba bych si fakt měl otevřít eskortní službu.“ Odmlčel se. „Dávej na sebe pozor,“ řekl, ale než telefon položil, neodpustil si závěrečnou poznámku: „Ty šťastnej parchante.“

6

Desh zaklepal na ušpiněné dřevěné dveře, těsně pod kukátkem a nad lacinými mosaznými písmeny „14D“. Pod paží měl zastrčený laptop, který ráno doma odpojil z dokovací stanice. Byl oblečený do kalhot Dockers, modrého trička s límečkem a světle hnědé větrovky, pod níž schovával poloautomatickou pistoli H & K 45. Za pas kalhot si zezadu strčil mnohem menší devítimilimetrovku SIG-Sauer a k lýtkům si připevnil dva totožné bojové nože v pouzdrech.

Kira Millerová pracovala s teroristickými skupinami, které se nezastaví naprosto před ničím, aby ji ochránily; skupinami, které místo života oslavovaly smrt, a pokud by to prospělo jejich věci, srdečně by uvítaly příležitost popadnout ruční pilu a uříznout Deshovi hlavu — samozřejmě zatímco by ji stále používal. Čím víc se ke Kiře přiblíží, tím nebezpečnější to pro něj bude. Třeba jsou ta opatření předčasná, ale proč zbytečně riskovat?

Uslyšel, jak se v bytě cosi hýbá.

„David Desh?“ zavolal kdosi tázavě zpoza dveří, dostatečně nahlas, aby ho příchozí uslyšel.

„Souhlasí,“ přitakal Desh.

„Kamarád Adama Campbella?“

„Osobně.“

Když se Desh předchozího večera vrátil ze schůzky s plukovníkem Connellym, zavolal svému příteli Adamovi, bývalému vojákovvi, který se v současnosti živil jako soukromý detektiv, a požádal ho, aby tohle setkání domluvil.

„Zálohu máte?“

Mlčky vytáhl z obálky šedesát stodolarových bankovek a rozložil je před kukátkem do vějíře. Za dveřmi se ozvalo zacinkání, jak majitel bytu odepnul řetízek, a pak hlasité cvaknutí otáčeneho zámku, následované vrzavým otevřením dveří.

Desh vstoupil do malého zaneřádného bytu prostoupeného těžkým pižmem, které prozrazovalo, že muž se odsud už dlouho ani nahnul. Desh věděl, že by se ten zápach dal snadno vyhnat, kdyby se otevřelo okno a dovnitř se vpustil proud svěžího podzimního vzduchu. V obývacím stál těžký stůl se skleněnou deskou, zastavěný čtyřmi špičkovými počítači, které byly vzájemně propojené sítí provizorních drátů. Na vršku spočívala bezdrátová klávesnice a tři plazmové monitory s vysokým rozlišením. Vzadu na zdi visela zarámovaná plaketa hlásající:

HACKERKRATOVA PŘÍSAHA

**Přísahám, že svoje boží schopnosti
využiju ke konání dobra, nikoli zla.**

Kromě tohoto nápisu a velkého černobílého plakátu Alberta Einsteina s vyplazeným jazykem se celý obývací prostor skládal jenom ze stolu, gauče, plazmové televize a kuchyňky.

Desh odhadoval muže před sebou. Jmenoval se Matt Griffin a vypadal jako medvěd. Měřil nejméně dva metry a podle všeho vážil okolo sto čtyřiceti kilogramů. Měl chundelatý hnědý plnovous a dlouhé vlnité vlasy — hotový kříženec lidské bytosti a Žvejkala. Navzdory jeho enormním rozměrům z něj vyzařovala nevinnost, díky níž působil zcela neškodně. Přestože na základě jeho objemné postavy a neupraveného vzhledu by leckdo nepochybně usoudil, že jedná s omezeným neandrtálcem, Griffin mluvil jako intelektuálský profesor z prvotřídní univerzity. Desh mu podal peníze a trpělivě čekal, dokud Griffin nenapočítal do šedesáti.

Griffin se přátelsky usmál. „Dobře, pane Deshi, po dobu jednoho týdne jsem vám k službám. Co pro vás mohu udělat?“